

Poveste

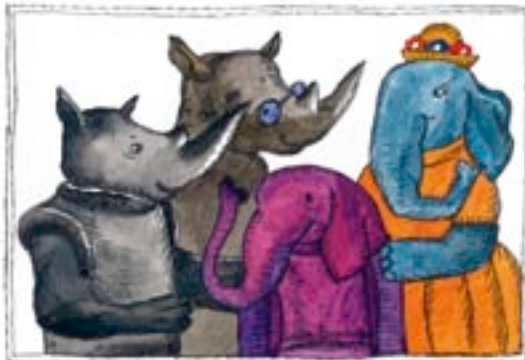
INCENDIUL DIN SAVANĂ

Îl cunoașterei pe Pompei? Pompei este un trompocer. Trompocer? Ce-i asta, vă veți întreba desigur? Ei bine, un trompocer este un trompocer. Iar Pompei este singurul trompocer de pe pământ. Trăiește în savană cu tatăl lui, rinocerul Armand, și cu mama lui, elefântica Lili. Părinții lui s-au iubit foarte tare în tinerețe, după ce Armand a salvat-o pe Lili de niște leoaice furioase. Atunci Lili, recunoscătoare, s-a căsătorit cu el. Peste aproape doi ani s-a născut Pompei. Un trompocer. Așa l-a numit bunicul Matu Salem.

Cât a fost mic n-au fost probleme. Toată lumea elefântescă și rinocerească l-a acceptat pe Pompei, mai ales că îi stimau și îi iubeau pe Lili și pe Armand. Dar când să meargă la școală a fost mai greu. Cum să accepte ceilalți copii de animale felul în care arăta Pompei?

Cum arăta Pompei?

Păi ca un elefant pitic, cu corpul acoperit de o platoșă de rinocer, cu o trompă lungă-lungă, cea mai lungă trompă pe care ați văzut-o vreodată, și niște urechi mari-mari, cât două



pături. Și mai era și culoarea aceea neobișnuită. Pentru că trebuie să vă spun că Pompei era mov. Mov cardinal, cum este liliacul atunci când înflorește. Greu să trăiești cu asemenea înfățișare în savană. Iar la școala din savană aproape că nu poți supraviețui. Școala este construită în scorbura unui arbore de sequoia. E cel mai mare arbore pe care l-ați văzut. Animalele pe patru picioare au clasa la parter, animalele de pradă vin aici doar când dau lucrări de control. În rest, fac practică pe câmpii. Animalele mai mici și cățărătoare, ca maimuțele, sunt la etajul unu. Iar sus de tot este clasa păsărilor. La parter, doamnă învățătoare este hipopotămița Bela. Este învățătoarea lui Pompei. Oricât încearcă ea să-i facă trompocerului viața mai ușoară, nu prea reușește. Puii

de marmotă, de rinocer, de elefant și de hipopotam își bat încontinuu joc de Pompei.

-Potoliți-vă! Liniște, vă rog! Lăsați-l pe Pompei în pace!

-Ciudatule!

Movuliule! strigă marmota Izabela și

cocoloși o frunză de palmier pe care i-o aruncă în cap.

Lui Pompei îi dădură lacrimile. În fiecare zi copiii îi aruncă tot felul de cocoloașe de frunze în cap, îl scuiță sau îl îmbrâncesc, spunându-i cuvinte batjocoritoare. Ar fi vrut să fie prietenul lor, să se joace cu ei în curtea școlii, să-i invite la el acasă și să asculte cu ei poveștile bunicului Matu Salem.

Și câte avea de povestit bunicul... despre stele, despre anotimpuri, despre animale și vânătoare, despre Marele

incendiu din savană, când bunicul salvase atâtea vieți nevinovate! Dar nici un pui de animal nu voia să fie prietenul lui. Noroc că tata Armand îi dăruise un muscofon ca să nu moară de plictiseală. Muscofonul era făcut din două muște mari, foarte muzicale, legate printr-un fir de păianjen, pe care și le băga în urechi și care îi cântau. Noroc cu ele și cu bunicul, căci altfel și-ar fi luat câmpii de mult.

-Atenție la mine! le ceru din nou doamna Bela. Am să fac un anunț important. Măine o să vă dau lucrare din Marele incendiu al savanei. Sper că ați învățat bine.



-Ei aș! Cui îi trebuie istoria aia plicticoasă! La ce să ne folosească? spuse zeflemitor Izabela.

-E o poveste foarte frumoasă din care poți afla cum să scapi dintr-un foc mare. Îți poate ajuta în viață, șopti Pompei.

-Ciudatule, nu te-a întrebat nimeni! se răsti marmota.

-Are dreptate Pompei, spuse

învățătoarea.

Izabela, ceea ce s-a întâmplat demult se poate repeta. Trebuie să știi să te aperi de foc. Și, după cum ai aflat, sper, sau poate că nu, bunicul lui Pompei, domnul Matu Salem a salvat atunci pădurea.

-O fi salvat-o,

doamna învățătoare, dar are un nepot care nu se poate salva pe el.

-Hă, hă, hăhă... izbucniră râsetele batjocoritoare ale elevilor. Pompei își acoperi ochii cu urechile uriașe și se retrase sub bancă. Izabela își înălță triumfătoare botul și ridică lăbuțele în sus a triumf.

-Izabelaaa, ești pedepsită. Pentru mâine ai de făcut o lucrare despre Marele incendiu și în plus trei pagini pe care vei scrie „am greșit, am greșit, am greșit”. Ai înțeles?

-Da, doamnă. E numai vina ta, spuse ea printre dințișori, arătându-i pumnul lui Pompei.

INCENDIUL DIN SAVANĂ

-Izabelaaa, potolește-te căci altfel îți chem părinții la școală! Ei, acum copii, zise hipopotămița, să vă predau lecția „despre frunze bune de mâncat și hrana ecologică”. După cum știți...

Pompi nu o mai asculta. Era cel mai bun elev din clasă, dar acum era înfricoșat de amenințarea Izabelei. De ce era așa de rea? Se uită pe geam și văzu nori plumburii pe cer. Venise anotimpul ploios, dar până în acea zi doar plouase molcom, liniștit. Acum însă se apropia furtuna.

-Bum! Buhuhum, se auzi și fulgere mari, luminoase brăzdară tot cerul. Animăluțele se strânseră speriate unele în altele.

-Nu vă speriați! A fost doar un fulger, încercă Bela să-i liniștească. Dar ochii ei erau cam înspăimântați.

Un alt fulger, de data asta mult mai aproape, străbătu din nou cerul. Sunetul tunetului îi asurzii. Maimuțele făceau o gălăgie înfiorătoare la etaj, iar păsările se agitau nebunește printre frunze.

-Stați liniștiți, nu vă speriați, mai apucă să spună doamna Bela când un alt



fulger străbătu cerul și atinse chiar sequoia în care se afla școala.

Copacul uscat și bătrân se aprinse. Păsările zburară îndrumate de domnul papagal. Maimuțele nu mai ascultau de nimeni și se buluceau spre ieșire, cățărându-se una în spatele celeilalte. Doamna Bela abia îi mai ținea pe micii elevi pe loc. Îi așeză în șir indian și pe genunchi, aplecați, începură să iasă pe rând din scorbură. Dacă n-ar fi fost maimuțele astea nebune, puii de animale ar fi ieșit mai repede. Dar, nu, ele, ca nebunele, se agitau în trunchiul copacului dându-se de pereți. Până când uneia îi luă coada foc.

-Au, au, au, ajutor!!! sărea maimuța, făcând ca focul din coadă să se întetească.

-Stai locului! strigă Pompi și puse un picior pe ea. Îi acoperi coada cu o ureche și focul se stinse pe dată.

leșiră apoi unul câte unul afară. Părinții erau toți în curte, îngrijorați. Păsările duseseră vestea în toată savana. Acum aproape tot arborele școlii ardea.

-Sunteți toți? întrebă hipopotămița Bela.

-Cred că da, zise Pompi. Se uită apoi la colegii lui. Nu, nu erau toți.

-Izabela, doamnă, Izabela lipsește.



INCENDIUL DIN SAVANĂ



-Dumnezeule, și intrarea s-a prăbușit pe jumătate!

-Nimeni nu mai poate intra, spuse Matu Salem apropiindu-se de nepotul său.

-Mi-a spus că se întoarce după ghiozdan, se smiorcăi o marmotă cu fundă galbenă. A zis că nu durează decât două minute. Ăăăă... și mititica începu să plângă.

-Mă duc eu, spuse Pompei. Și fără să mai aștepte se aruncă dincolo de perdeaua de fum. Își ținu răsuflarea, își răsuci trompa ca să nu respire fumul greu. Lacrimile începură să-i curgă pe față. Nu vedea aproape nimic. Căldura nu o simțea prea tare. Platoșa moștenită de la tatăl său, Armand, se dovedea foarte utilă. Se împiedică de ceva. Pipăi cu trompa. Era Izabela, leșinată. Își încolăci trompa în jurul ei și o trase încet spre ieșire.



Când ajunse în curte toate animalele aplaudară.

Girafa se aplecă repede să dea primul ajutor. Suflă asupra Izabelei care încet-încet își reveni în simțiri.

-Ce? Ce s-a întâmplat? Unde sunt?

-Ești salvată. Era să mori în incendiu.

Pompi te-a salvat. Și girafa o ajută să se ridice.

-Cum? Pompei m-a salvat? Dar de ce ?

-Pentru că este bun și curajos. Pentru că învață foarte bine și pentru că știe lecția despre Marele incendiu al savanei, pentru că nu-ți poartă pică și vrea să fiți prieteni, pentru că vrea să facă fapte bune, mai spuse Matu Salem.

Izabela își lăsă ochii în jos, rușinată. Îi ridică apoi și erau plini de lacrimi.

-Îmi cer iertare, Pompei. N-am să mai fiu răutăcioasă cu tine.

Și marmota se aruncă spre Pompei și îl pupă pe trompă. Întreaga adunare începu să tropăie, să ciripească și să scoată strigăte de bucurie

-Ura! Ura! Trăiască Pompei!

-Vezi, acum ești la fel de celebru ca și mine, zise Matu Salem. Pompei, sunt foarte mândru de tine.

Pompi se făcu și mai mov decât era de obicei. Era bucuros cum nu mai fusese niciodată. Făcuse o faptă bună și acum toți îl iubeau. Și cine știe, poate că mâine va ieși la un suc de frunze cu Izabela sau îl va invita la ea acasă și va renunța la muscofon și mâine, da, mâine... ei bine, mâine va fi o nouă zi în savană.